ÖDETS LEK

ROMAN AF

HERMAN BJURSTEN.

(Forts. från förra numret).

— Visserligen, — svarade fransmannen, i det han fäste sitt mörka, genomborrande öga på Eberhard, — visserligen äro vi lekbollar, som du säger; men det gifves dock andra, som äro svagare än vi, och med hvilka vi derför kunna leka. Verdslagen regerar menniskoslägtet, men menniskorna sins emellan höja sig öfver hvarandra, beherska hvarandra till en tid genom kraften. Men kraftens lag är krossa; krossa hvarje motstånd som möter dig, till dess du sjelf blir krossad af en mägtigare! Och hvad är det som förlänar oss kraft, — fortför Crispin, — annat än guldet eller förnuftet? Dygden, säger man. Jag förnekar det.... Jag känner icke dygden, nemligen den som moralisten så beundrar; men jag har sett dem, som verlden kallat de ädlaste, falla ett offer för sin dygd. Jag har stått vid foten af Ludvig den sextondes och Marie Antoinettes schavott.. ..jag har sett tusen dygdemönster färga bilan med sitt blod, under det att kraften och förnuftet gingo segrande fram. Detta förhållande har bestämt min tro eller rättare min otro, ty så menar jag att teologerna benämna det.

Ludvig den sextonde föll, sade jag. Hvarför? ....Jo, emedan han var, hvad man kallar en hederlig man....ett mönster för sedlighet, moralitet och rättskänsla. Den fjortonde Ludvig satt deremot i mer än femtio år trygg på sin tron, emedan han var en samvetslös, men kraftfull man, som icke skydde några medel....och den som vill styra, får icke ega något samvete.... någon religion.

— Men Napoleon föll äfven, — invände Eberhard.

— Ja, emedan han gick till motsatt ytterlighet....emedan han ville böja verlden tillsammans i sin hand....emedan han utmanade sjelfva ödet. Han föll genom ett oklokt öfvermod; ty märk.... en kraft, som icke styres af förståndet, dukar slutligen under. Bågsträngen springer om den spännes för hårdt, men genom en lugn och anpassad kraftyttring får den styrka nog att afskjuta pilen. För mycket öfvermod är derför lika oklokt, som för mycken rättskänsla....för mycken dygd. Robespierre, Danton och Napoleon bevisa det tydligt.

— Men ni sade ju nyss, — invände Eberhard, — att all kraft måste krossa, till dess den krossas af en mägtigare. Om denna senare lag är gifven, hvarföre då vilja utstaka gränsen?

— Förstå mig rätt, Eberhard! Lagen är gifven, ty förr eller senare måste vi åtminstone krossas af döden. Men denna tidpunkt kan ofta påskyndas eller aflägsnas, allt efter som beräkningen leder våra planer. Det är icke nog att vara ett lejon....man måste vara en räf på samma gång.

— Ni har rätt, — återtog Eberhard, och mina invändningar hafva icke härflutit af tvifvel, utan blott af begär att höra er mera utförligt bevisa era satser; dessa satser hvilka dårskapen benämner paradoxer. Ni har rätt, och jag skall handla min lärare värdigt.

— Men det får icke finnas någon vekhet hos dig, Eberhard, icke någonting af din mor..... Dock, hon var fransyska.....ett söderns barn. Du har ärft hennes eld och jag klandrar dig icke derför. Må du endast äfven ega nordbons styrka.

— Min mor, ja, det var en liflig själ. Ni kände ju henne som ung?

Ett besynnerligt leende sväfvade öfver främlingens läppar vid denna grefvens fråga. Ur hans ögon sköto blixtar, då han svarade::

— Ja, Eberhard, ... jag kände henne.... något. Hon var beslägtad med vår familj, som du vet.

— I sin första ungdom lärer hon varit mycket vacker, — sade Eberhard.

— Ja, Eberhard, mycket vacker....en utmärkt skönhet.

— Jag minnes henne endast som en blek och, som det tycktes, af sorger förtärd kvinna. Om jag icke misstager mig, måtte hon hafva haft något dystert minne, som undergräfde hennes glädje, hennes lif.

— Det är möjligt, — svarade främlingen kort.

I detta ögonblick närmade sig en betjent den plats, der de båda samtalande sutto.

— Herr grefve, — sade han, vändande sig till Eberhard, — det är en resande herre inne, som ber att få tala med er mellan fyra ögon.

— Godt, jag kommer.

Betjenten gick.

— Vill ni följa med in, Crispin, — frågade Eberhard, — eller vill ni afvakta min återkomst här?

— Gå du, jag väntar.

Eberhard aflägsnade sig.

Då han icke mera syntes, uppsteg främlingen från mossbänken, lade armarna i kors öfver bröstet och betraktade med oafvändt öga monumentet och den derpå uthuggna inskriptionen.

— Mathilda Stjernekrantz, — sade han derefter långsamt för sig sjelf..— du bedrog mig ....Du valde en annan fastän du med tacksamhetens band bort vara fästad vid mig.... fastän jag med egen lifsfara ryckt dig och din familj undan döden på schavotten....fastän du svurit mig trohet!.... Dina eder flögo bort för vinden ....och du bedrog mig....

— Ve dig.... ty jag har hämnats.....Icke på dig, men på din son, ditt hjertas afgud, har jag utkräft straff.... Du dog med denna förfärliga visshet, ty jag hade hviskat det i ditt öra, och du visste att en Crispin icke bryter sitt ord.

Här, vid foten af din graf, trolösa kvinna, här har jag utsått förderfvets frö i hans sinne.... Det var icke svårt, ty han brådde på dig!

Här har jag invigt honom i denna hemska, kalla, förstelnande egoism, som förr eller senare skall föra honom till en afgrund....till brottets afgrund, så vida han ej redan hunnit dit....Och jag skall nedstörta honom deri, hjelplöst och utan förbarmande!

Och sedan skall jag hånskratta och säga: Det är ödet lek....Modrens brott hvälfver sin förbannelse öfver sonen.

En blixt af helvetisk glädje upplyste främlingens mörka, energiska drag, då han talade sålunda.

Han vände sig om, svepte kappan tätare kring sina axlar och återvände långsamt till slottet.

IX.

..Bernstens-hjertat.

Sedan vi nu tagit en hastig öfverblick öfver deras ställning,som skola blifva de förnämsta personerna i vår berättelse, öfverspringa vi, med läsarens tillåtelse, en tid af omkring fyra år, under hvilka ingenting af särdeles vigt tilldrog sig.

Efter några månaders vistande i fäderneslandet hade Eberhard Stjernekrantz åtföljd af sin "lärare", mr Crispin, ånyo begifvit sig på resor kring kontinenten. Det var en evig, en brännande oro, som jagade fadermördaren.

Fru Sterner satt ännu kvar och sydde och spann i sin koja och Mauritz, som blifvit en stor och stark fjortonåring, gick ännu dagligen till den ädle pastor Bergholm, hvars ynnest han bibehållit, särdeles genom sina för hans ålder mindre vanliga framsteg i studier.

Hans läskamrat, Oskar Bergholm, hade deremot öfvergifvit studierna och gått in i handel, sedan fadren insett omöjligheten att lära honom latin och grekiska. Oskar var numera välbeställd kontorist i Göteborg och brefvexlade flitigt så väl med sina föräldrar, som med Mauritz, för hvilken han alltid bibehållit en sann tillgifvenhet.

Jakob Kron, "den rödhårige", hade icke vidare låtit höra af sig. Han hade försvunnit, Mauritz visste icke hvart. Men djupt och outplånligt kvarstod i gossens själ minnet af mötet vid den mördades kummel. Mägtigt var det intryck, som den förfärliga berättelsen om Jacobs dystra öden gjort på barnets sinne och hvarken modrens milda, ömma och kärleksfulla lärdomar eller pastor Bergholms sanna kristliga moral förmådde att helt och hållet betaga detsamma sitt inflytande.

Men åren skredo emellertid fram och ingenting påminde vidare Mauritz om detta uppträde. Han hade icke återsett det förnäma och elaka herrskap, som gifvit första anledningen till hans sammanträffande med den rödhårige, och de förolämpningar, han lidit, hade till följd deraf längesedan förlorat sin bitterhet.

Emellertid kvarhänga längst och ihärdigast de föreställningar, dem vi bilda oss som barn. Så hade det äfven gått Mauritz. Han betraktade med motvilja och misstroende hvarje person, hvilken han visste tilhöra de rika och förnäma.

Dessa känslor hade han dock ständigt behållit inom sitt eget bröst, ty instinkten sade honom, att de ej skulle finna något erkännande, hvarken af modren eller läraren.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Det är en lördagseftermiddag i början af Augusti månad. Solen har bränt hett hela dagen, men nu mot aftonen är luften något svalare.

Pastor Bergholm sitter på trappan utanför sin boning med den kära tobakspipan i munnen. Vid hans sida sitter Mauritz, klädd i blus och halmhatt, och läser högt i en bok.

Det är Virgilii Æneis, som sysselsätter honom.

Allt som Mauritz skanderar, stampar pastorn takten mot trappgolfvet. Den gode mannen är förtjust, han är i sitt element.... de väl bekanta ljuden af den stora skaldens dikter smeka hans öra.... De komma från en ynglings läppar, den han sjelf bildat....hvilken han älskar, öfver hvilken han är stolt....Hvad kan han begära bättre?

— Bene legisti, dilectissime! — ropade han, då gossen gjorde en paus, — men låt det vara nog nu för en stund! Vi skola spara något af denna härliga episod tills en annan gång. Men hvad säger du om dessa verser:

"Purpureus veluti quum flos, succisus aratro,
Languescit moriens, lassove papavera collo
Demisere caput pluvia quum forte gravantur".

— Hvad säger du om dem? — upprepade pastorn, under det hans blick med förnöjelse hvilade på gossens öppna och välbildade drag.

— Det är mycket vackert.... alldeles gudomligt! — utbrast Mauritz lifligt. — I våra dagar finnes ingen som skrifver så.

— Nej, se det ligga de ifrån, de gunstig herrarne, — utropade pastorn. — Likväl måste man medgifva att äfven vi hafva goda dikter, äfven om de stå betydligt efter forntidens. Och ännu bättre hafva de i Tyskland.

— Ja, sade Mauritz, — jag har nyss slutat läsningen af Schillers "die Räuber", hvilken ni lånte mig i förra veckan, och något på en gång" rysligare, vildare och skönare kan man knappast tänka sig. Hur stor tack är jag er icke skyldig, min ädle lärare, som genom den undervisning, ni gifvit mig, satt mig i stånd att njuta af dessa mästerstycken!

— Gosse, — återtog pastorn, — det är vackert att visa tacksamhet, och jag älskar dig dubbelt derför att du hyser sådan. Emellertid har du rikligen belönat mina omsorger genom din flit och din lydnad. Om du fortfar på detta sätt, skall du blifva en lärd och aktad man, Mauritz. Du skall blifva mig en tröst under mina många husliga sorger.

— Det gläder mig att höra er säga så, ty jag hyser den största tacksamhet för all er godhet, herr pastor. Emellertid önskade jag helst, att ni icke måtte behöfva någon tröst.... att ni alltid måtte blifva lycklig.

— Ack, min gosse, hvilken dödlig finnes väl, som icke med hvarje steg från vaggan till grafven behöfver andras kärlek och deltagande?.... Ack, jag behöfver det i högre grad än mången annan ....Jag har stora bekymmer, Mauritz.....Jag har en tryckande ställning i ekonomiskt hänseende....jag har fem barn, en gosse och fyra flickor, hvilkas uppfostran jag måste bekosta.... Gossen, slarfven, reder sig väl, hoppas jag. Han har en god plats, men jag fruktar storliga att han i det der Göteborg blir förledd till det, som icke duger, ty han har en liflig själ, Mauritz, och löper gerna efter sina hugskott. Gud gifve du vore vid hans sida, min gosse, ty han hyser mycket förtroende och stor vänskap för dig.... Med min flickor är det ännu værre. Hvad skall det blifva af dem? Det vete Herren Gud! De tre hafva ingen lust att lära sig något , oaktadt jag strängeligen håller dem till boken. Jag skulle icke vilja sätta dem i någon pension, äfven om jag hade råd, men jag vill derför ej att de skola förblifva råa och okunniga som bondlöllor. Kvinnan är icke en blott hushållsmaskin, Mauritz, eller borde åtminstone icke vara det. Det är bra, att hon kan koka välling och väfva dräll, men jag fordrar, att hon äfven skall veta, när slaget vid Narva stod samt hvad Schiller var för en karl. Det vore tid att man sörjde något bättre för fruntimrens uppfostran än hittills, Mauritz.

— Det medger jag fullkomligt, — svarade gossen, — ty jag inser med än väl hvilket nöje det skulle skänka er, om er eljest förträffliga hustru förstode er och kunde samtala med er i ämnen, hvilka intresserar er.....Men hvad era döttrar beträffar, så tror jag att åtminstone den äldsta kommer att göra er heder.

— Jag hoppas det också. Marie är en bra flicka och road af läsning. Hon har godt hufvud och kan blifva en ypperlig guvernant med tiden. Hon reder sig nog. Men med Louise, Lotta och Ulla är det värre. De flickorna göra mig mycket bekymmer, och nu har Brita Kajsa fått i sitt hufvud att de kunna blifva ganska bra, utan att lära något annat än hvad som hörer till hushållsbestyr och dylikt skräp. Hon håller emot och underblåser deras lättja. Det är bedrövligt.

Samtalet afbröts här genom fru Bergholm, som åtföljd af alla sina döttrar, kom ut att sätta sig bredvid sin man.

Fru Bergholms ansigte var högrödt, ty hon kom från kökusspiseln och hade dessutom trumfat på en piga, som burit sig ovåligt åt och slagit sönder en kaffekopp.

Af de fyra flickorna, som åtföljde henne, var ingen äldre än trettton år. Den äldsta, Marie, hade ett vackert ansigte och uttrycksfulla drag, hvaremot de öfriga tre voro fula, hvithåriga ungar utan något särdeles lif i blicken.

— Min kära Bergholm, — sade frun, i det hon satte sig, — vi få bestämdt taga en annan piga nästa flyttningstid i stället för Stina.

— Hvarför så, kära Brita Kajsa? Jag tycker att Stina är rätt bra.

— Ja, du tycker och tycker, — utfor frun häftigt, — och vet icke hvad du tycker. Den elendiga menniskan slår ju sönder allt hvad vi hafva i huset genom sin vårdslöshet. En af mina bästa kaffekoppar har nyligen strukit med, men det bekymrar dig föga.

— Kvinna, — sade pastorn gravietiskt, — tala icke till mig om kaffekoppar, jag har annat att tänka på.

— Ja, du har din latin och grekiska och hvad allt den smörjan heter, — utbrast frun, — men hvad din stackars hustru lider, det frågar du icke efter. Hvarför kastar du icke dina gamla luntor på elden?

— Kvinna, försynda dig icke mot den gråa ålderdomen och tala ej om hvad du icke förstår. Jag har bestämdt beslutat att lära Marie latin. Hvad säger du derom, min flicka?

— Lära Marie latin! — skrek frun, nu verkligt ond; — och det inbillar du dig! Det är redan för mycket att hon nödgats försätta sin tid med det der fransyska pladdret, som du nödvändigt skall plugga uti henne. Skall hon nu äfven lära latin, så springer jag min väg, ty det orkar jag icke höra.

— Nå nå, tag icke så illa vid dig, — sade pastorn småleende, ty han hade bara velat skrämma sin hustru litet, — men du måste lofva mig att uppmana de öfriga flickorna till flit vid den undervisning, jag lemnar dem. De blifva troligen icke gifta, stackars flickor, och det är derför så mycket nödvändigare att de få inhemta nyttiga kunskaper, hvarigenom de framdeles kunna komma att förtjena sitt bröd.

— Alldeles icke, — återtog frun, — de skola icke blifva guvernanter, som blott kunna spela klavér och läspa sitt j'aime.... Jag tycker mera om en dugtug hushållsmenniska.

— Men, kära Brita Kajsa, fastän du sjelf kunskaper fått, så borde du väl ej misunna barnen dylika.....

— Inga kunskaper fått! — afbröt frun försmädligt.... Hör man på bara! Jag skall säga dig, att jag fått alldeles tillräckligt med kunskaper för att sköta dig och hela ditt hus....Och om du icke är nöjd dermed, hvarför tog du mig då till din hustru?

— Se så, se så, kära gumma, — sade pastorn försonande, — jag menade ej något illa, och jag är den förste att erkänna dina förtjenster. Blif nu bara icke ond, ty dertill är inga skäl.

— Nå, vi skola ej tala mera derom, — sade frun något blidkad. — Men, kors i Herrans namn! der kommer en stor vagn körande. Den kommer hit. Hvem kan det vara?

— Tycks vara prostens vagn, — sade pastorn flegmatiskt, i det han tog pipan ur munnen.

— Marie, skynda dig ut i köket och sätt på kaffepannan, och I flickor, spring och snygga er litet! Herre min milde Gud, jag ser ju ut som en stackare!.... Bergholm, gå upp och tag på dig kaftanen.

— Nej, det sker då platt icke, — sade pastorn, i det han utblåste ett rökmoln; min gamla frack är bra nog.

— Du är och förblir ohjelplig! — sade frun, i det hon snurrade in, utan att vidare bevärdiga sin flegmatiska man med en blick.

Emellertid hade vagnen kört upp på gården och ur densamma steg först en liten, mycket liten, korpulent man, klädd i prestdräkt, vidare en lång mager fru, som såg ut som en hummelstång, samt slutligen en yngling, som tycktes vara omkring aderton år gammal.

Det var församlingens kyrkoherde, prosten Wassholm med fru och son.

Pastor Bergholm uppsteg och gick sina gäster tillmötes.

— Välkommen, välkommen, kära bror! — yttrade han något förlägen. — Välkommen, fru prostinna! Hoppas ni ursäktar min gamla frack. Visste ej att jag skulle få så rart främmande.

Betyder ingenting pastor Bergholm — yttrade prostinnan med ett nådigt småleende, under det prosten skrufvade sin peruk till rätta och sonen, som var gymnasist, stack händerna i bakfickorna på sin rock.

De främmande infördes i den lilla salen, hvarest värdinnan snart infann sig, iklädd sin bästa klädning.

Mauritz gick äfven in och satte sig blygsamt i en vrå vid dörren.

Sedan alla komplimenter voro väl undanstökade, yttrade prosten:

— Jag kommer, för att berätta bror en nyhet.

— Nå, hvad då??

— Jo, vi få snart ett nytt herskap i församlingen. Gamle baron af Liljedahl dras med döden och som bror vet, ärfves egendomen af hans ende son, hvilken för närvarande bor i Stockholm. Han kommer väl hit ner endera dagen med sin familj. Det lär vara en mycket dryg herre, har man sagt.

— Så att gamle baron är så illa sjuk, — sade fru Bergholm.

— Ja, det är icke underligt, — inföll prostinnan, — han är öfver åttio år gammal och behöfver komma i ro. Emellertid blir det ganska intressant att få göra bekantskap med friherrinnan Ehrenstam, som skall vara ett vittert och bildadt fruntimmer. Måhända kommer hennes uppträdande i vår societet att framkalla en revolution i sällskapstonen, hvilken sannerligen icke är den bästa för närvarande. Men derom vet hon ingenting, lilla fru Bergholm, ty hon är så sällan ute i denna verld, der så mycket förtal och så mycket skvaller äro i svang.

Vi böra måhända här upplysa läsaren om, att prostinnan Wassholm var — åtminstone enligt sin egen tanke — ett ogement "bildadt" och intressant fruntimmer. Hon hade ofta beklagat sig öfver den brist på litterär bildning, som röjde sig hos de flesta af de personer, hvilka utgjorde societeten inom pastoratet. Det fans ingen, som kunde resonnera om annat än de mest hvardagliga ämnen, ingen, af hvars samtal hon kunde vänta sig någon "estetisk njutning". Den magra prostinnan, som varit guvernant i sina yngre dagar, ansåg sig derför nästan likna en svan, inkommen bland en mängd gäs. Också såg hon med litterärt förakt ned på dessa "hvardagsmenniskor", bland hvilka hon fåfängt sökte någon "sympatiserande själ."

Prostinnan var sålunda en "litterär dam, en half blåstrumpa". Hennes konversation vände sig gerna kring de sköna konsterna, isynnerhet poesien. Med kritisk blick granskade hon Shakespeare, Byron och Göthe, ehuru vi sanningsenligt måste tillstå, att hennes kritik liknade den bekante herr "Flabbes" deruti att hon sällan kände dessa skalders verk mera än till namnet. En och annan strof ihågkom hon visserligen från sin guvernantstid och dessa använde hon också i tid och otid. Prostinnans språkstudier voro icke djupa, men hon hade en viss förmåga att briljera med det lilla hon visste. Detta hade också gjort, att hon i hela församlingens herrskapskrets betraktades med en viss vördnad och beundran samt af dess spektakelmakare titulerades med namnet "kjortelprofessorn".

Hvad deremot hennes man, prosten, beträffade, så hörde han, så prost han var, ingalunda till de litterära. Hans kunskaper hade aldrig varit större än dem, som erfordrades för genomgående af en någorlunda hjelplig prestexamen, och dessa voro — det må Gud veta — i början af 1820-talet icke stora. Sedan han väl fått kappan på axlarne, hade hans värdighet slagit sig på latsidan. Det fans blott en konst i hvilken den gått längre än de flesta af sina samtida och det var konsten att — dricka öl. Det var han, som vanligtvis hade en stånka med denna vara stående på golfvet vi dsin säng om nätterna, för att, då törsten ansatte honom, hafva sin älsklingsdryck till hands. På motsatta sidan af sängen hade prostinnan en dylik stånka, men fyld med svagdricka. En natt hade at misstag de båda stånkorna blifvit förbytta, så att prosten fått svagdricka vid sin sida. Ungefär midt i natten vaknade han och kände en brinnande törst. Han utsträckte handen, grep kärlet och tog sig en dugtig klunk. Men plötsligt märkande den ovana smaken, sprutade han ut alltsammans på golfvet och utbrast: "Nå Gud förlåte mina synder, tror jag icke, att det var svagdricka!"

Denne väldige själasörjare hade dock ännu en egenskap, hvilken vi torde böra omnämna. Han var nemligen en förträflig intrigör. Då han sökte Nådesdahla pastorat, hvarest han för närvarande var kyrkoherde, hade äfven församlingens komminister, pastor Bergholm, varit med på förslaget. Denne senare hade allmogens sympatier för sig och fick äfven en stor mängd af böndernas röster. Men Wassholm hade förstått att genom smicker och inställsamhet draga alla de stora egendomarnes innehafvare på sin sida. Han hade rest omkring, bugat och krumbugtat, och lyckan stod honom derför bi. Vid valet erhöll han tre rösters pluralitet och, som pastoratet var konsistorielt, fans icke något vidare hopp för den fattige komministern. Den late och okunnige prosten, öldrinkaren och frossaren, fick sålunda det feta brödstycket, under det att den lärde, tarflige och arbetsamme pastor Bergholm fick sitta kvar i sin obemärkta vrå, ett rof för ständigt ökade ekonomiska bekymmer....Så går det till i verlden!....

(Forts).

Svenskt
Romanbibliotek
utkommer häftesvis två gånger i månaden. Hvarje häfte innehåller 64 sidor och är vackert tryckt å fint papper. Början sker med MARIA SOPHIA SCHWARTZ'S härliga roman:
"Mannen af Börd —och— Kvinnan af Folket"
Skrif efter prohäfte å 64 sidor, som sändes fritt
Agenter önskas
C. Rasmussen Pub. Co.,
722 So. 4th St., Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jemna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fvilt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, namligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

●"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett dermed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje ..omesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen, kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry
Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.